

La barraca de carboner

*Dins el cor de l'alzinar
damunt una muntanyeta,
tenc la meva barraqueta
que és tot quant me va deixar.*

Una de les activitats més característiques i tradicionals que es desenvoluparen als boscos de la Serra i de la qual encara podem contemplar nombrosos vestigis, va ser la de l'obtenció de carbó vegetal. Aquest carbó constituïa la principal font energètica d'aleshores i serví també per a alimentar les cuïnes i les calefaccions fins a la generalització de l'ús del gas butà, ja ben entrada la segona meitat del segle XX.

La llenya més emprada per a fer carbó era la d'alzina, si bé quan aquesta mancava se'n podria produir d'ullastre, pi, mata, aladern, arbocera o bruc. No era el cas de les muntanyes properes a Caimari on l'abundància d'alzinar generalment no feia necessària l'explotació d'altres espècies menys rendibles i de menor qualitat.

Les adverses condicions climatològiques de la tardor i l'hivern limitaven els treballs del carboner a la primavera i l'estiu. Així, es feia carbó des de Pasqua fins a començament de setembre, assegurant així una bona cocció de la llenya.

Després de convenir amb el garriguer o l'amo de la possessió les condicions d'explotació, el carboner

procedia a la construcció o condicionament de la barraca i del rotlo empedrat on es bastiria la sitja. El lloc escollit per a construir aquest habitatge estava supeditat a la proximitat del lloc on s'havia de fer la sitja. A més, la cabana que servia d'habitatge al carboner i a la seva família estava situada devora la sitja per poder vigilar constantment la cocció del carbó. Es tractava d'una construcció molt senzilla, de planta generalment circular, amb parets de pedra seca d'alçada reduïda, i sostre de forma cònica, feta amb troncs prims i branques recoberts de càrritx que se subjecta amb cordes lligades amb aquest mateix material. No té finestres ni altres elements arquitectònics, tret d'una porta on els vespres s'hi col·locava un feix de branques d'alzina per evitar el pas de l'aire i dels animals. A l'interior, hi solia haver un fogó, un caixó pels queviures, un altre més petit pel tabac, un fanal i una llitera, feta amb barres d'alzina clavades a les parts sobre la qual s'hi feia un matalàs d'aríjia recoberta de brots d'alzina.

Font: Parc Etnològic de Caimari – Guia de Visita